

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 9. května 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem zpronevěry podle §§ 181, 461 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Námítka uplatňovaná s hlediska zmatku čís. 9 b) § 281 tr. ř., že se obžalovaný stal beztrestným podle § 187 tr. zák. — aspoň ohledně pistole »Steyer« proto, že ji dodatečně vrátil vojenské správě, a to ještě dříve, než bylo proti němu zahájeno trestní řízení, — neobstojí. Rozsudek sice nemá výrok o beztrestnosti obžalovaného z důvodu náhrady škody z účinné lítosti podle § 187 tr. zák., ale zjišťuje okolnosti, které by pro tuto otázku přicházely v úvahu, jednak, že si obžalovaný bezprávně přivlastnil a tím zpronevěřil pistoli »Steyer«, kterou měl podle soudcova rozkazu z 10. května 1928 zaslati vojenské hospodářské správě, neučinil tak a soudci nepravdivě tvrdil, že ji zaslal; jednak že při revisi ze dne 28. června 1929 vyšla tato zpronevěra na jevo a o činu obžalovaného nabyt vědomosti přednosta soudu, revisi provádějící. Marně se snaží zmateční stížnost dokázati, že přednostu soudu, revidujícího věci doličné, nelze pokládati za »soud nebo jinou vrchnost« ve smyslu § 187 tr. zák. Zákon tu totiž mluví o »soudu« vůbec, všeobecně, bez bližšího označení neb omezení co do oboru působnosti. Není proto v zákoně podkladu pro názor, že slovem »soud« jsou míněna jen ta oddělení a ony orgány soudu, které jsou povolány k trestnímu stíhání. Představujeť soud, ať vykonává tu či onu soudní pravomoc, jednotný veřejný úřad, který je na venek představován přednostou soudu. Podle § 25 zák. o org. soudu jest přednosta soudu oprávněn vykonávati veškerou pravomoc okresnímu soudu přidělenou, tedy i trestní, a to vedle všeobecného služebního dozoru, jest tedy oprávněn a zároveň i povinen přijímati trestní oznámení a dávatí podnět k zavedení trestního řízení pro trestné činy, které dojdou k jeho vědomosti, ať jakýmkoliv způsobem. Z toho plyne, že i v souzeném případě nešlo jen o administrativního představeného soudu, když přednosta okresního soudu, vykonávaje revisi, zjistil trestný čin obžalovaného. Odeslal-li tudíž, jak rozsudek zjišťuje, obžalovaný pistoli »Steyer« vojenské správě teprve 10. července 1929, tedy 12 dní po tom, kdy se přednosta soudu — tedy soud ve smyslu § 187 tr. zák. — dověděl o jeho činu, nenahradil včas celou škodu z trestního činu, a nestal se beztrestným podle § 187 tr. zák., třebaže trestní udání o činu došlo státnímu zastupitelství teprve 15. července 1929.

Čís. 4234.

S hlediska § 531 b) tr. zák. netřeba za všech okolností úplné náhrady škody, nýbrž jen náhrady podle sil [§ 229 b) tr. zák.].

Pokud však nestačí k beztrestnosti promlčení o sobě, že obžalovaný (rolnický syn), jsa nemajetný, nebyl s to, by škodu nahradil.

Nejde o zmatek čís. 10 b) § 344 tr. ř., nezabýval-li se porotní soud otázkou promlčení, ač z výroku porotců a ze spisů vyplývá, že promlčecí doba uplynula, schází-li podmínka promlčení dobrovolná náhrada škody.

Předmětem dodatkové otázky není zjišťování předpokladů beztretnosti z důvodů § 317 tr. ř. (promlčení).

(Rozh. ze dne 12. srpna 1931, Zm II 221/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Uherském Hradišti ze dne 4. června 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 411 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, nechávajíc nedotknutým odsouzení obžalovaného pro přestupek § 516 tr. zák., uplatňuje proti odsuzujícímu výroku pro přestupek § 411 tr. zák. důvod zmatečnosti čís. 10 b) § 344 tr. ř. Věcně provádí i zmatek čís. 6 § 344 tr. ř. Nelze jí přiznati oprávnění v žádném směru. 1. Neprávem vytýká, provádějíc tak věcně zmatek čís. 6, že (hlavní) otázka na přestupek § 411 tr. zák. neměla býti vůbec dána, a to, hledíc ku předpisu § 317 tr. ř.; byla-li dána, stalo prý se tak mylným výkladem zákona. Podle § 318 tr. ř. jest zásadně dáti otázku hlavní na každý trestný čin, naznačený v obžalobě, a přizpůsobiti ji obžalobě i co do skutkového stavu věci, i co do zákonných známek trestného činu. Těmto požadavkům soud vyhověl, dav porotcům VI. (hlavní) otázku na přestupek § 411 tr. zák.; byl by porušil zákon, kdyby tuto otázku (jak si přeje zmateční stížnost) nedal. Z ustanovení §§ 317 a 319 tr. ř. vyplývá, že není předmětem dodatkové otázky zjištění předpokladů beztretnosti z důvodů § 317 tr. ř. Prikazujeť tento § výslovně porotnímu soudu, nikoliv porotcům, samostatné rozhodování o těchto otázkách, tedy zejména také zjištění a posouzení předpokladů směřodatných pro promlčení trestného činu, a to i tehdy, když porotci odpověděli na otázku o vině kladně (srov. rozh. čís. 2062, 2644 sb. nejv. s.). Neporušil tudíž soud předpis § 317 tr. ř., nedav porotcům dodatkovou otázku na promlčení, již dáti tento § přímo zakazuje.

2. Důvodu zmatečnosti podle čís. 10 b) § 344 tr. ř. se dovolává zmateční stížnost proto, že se soud nezabýval otázkou promlčení přestupku podle § 411 tr. zák. přes to, že z výroku porotců k VI. hlavní otázce a z obsahu spisů vyplývá, že trestný čin byl spáchán 11. srpna 1929 a první soudní procesní úkon proti obžalovanému byl předsevzat 15. ledna 1930, tedy po uplynutí více než 5 měsíců, kdežto promlčecí lhůta onoho přestupku, který je v § 412 tr. zák. ohrožen trestem prostého vězení, činí podle § 532 tr. zák. 3 měsíce. Jest připustiti, že tomu tak jest, avšak soud porotní, nerozhodnuv o otázce promlčení, k němuž jest podle výslovného ustanovení § 317 tr. ř. samostatně povolán, neporušil zákon, ana schází další podmínka promlčení, dobrovolná náhrada škody obžalovaným. Ze

spisů vyplývá, že z činu obžalovaného vzešla Františce M-ové škoda; ve svém protokole žádá na bolestném 500 Kč, 30 Kč za vysvědčení lékaři, jež dosud dluhuje, a vyhrazuje si domáhati se další náhrady pořadem práva civilního. Zmateční stížnost ovšem praví, že obžalovaný, jsa nemajetný, nebyl s to, by škodu nahradil; tato okolnost však o sobě s hlediska § 531 b) tr. zák. ještě nestačí, chce-li obžalovaný býti účasten promlčení. Arci netřeba za všech okolností úplné náhrady škody, nýbrž jen náhrady škody podle sil, ježto omezení náhrady podle § 229 b) tr. zák. dodatkem »podle svých sil« platí i pro případy § 531 odst. 2 b) tr. zák. Než že by stěžovatel, který je podle vlastního udání rolnickým synem, vůbec nebyl s to ani část škody nahraditi, nebo že by se aspoň byl pokusil podle svých sil tak učiniti, ani zmateční stížnost sama ne tvrdí. I když se podle obsahu trestních spisů obžalovaný nedopustil v promlčecí době žádného trestného činu [§ 531 c) tr. zák.], není splněna zákonem požadovaná podmínka odst. 3 téhož §, a obžalovanému tudíž nepřichází k dobru promlčení, zrušující trestnost.

Čís. 4235.

V případě § 25 zák. na ochr. zn. nepadá na váhu, že označení zboží obžalovaného bylo proň zapsáno jako známka, aniž sejde na tom, že v kombinovaném označení zboží obžalovaného přichází i jeho firma.

Okolnost, že se v kombinovaném označení zboží obžalovaného vyskytuje i slovo chráněné za známku pro soukromého obžalobce, nemusí o sobě býti pokleskem proti zákazu §§ 23, 25 zák. na ochr. zn. Záleží na tom, jaký má chráněné slovo význam v pozastaveném kombinovaném označení pro obyčejného kupitele, kupujícího sice podle známky, ale jen po paměti, podle celkového výsledku jeho dojmu, a s ním porovnávajícího zboží ke koupi mu nabízené, a to s pozorností obvyklou, nezbystřenou ani podezřením ani odbornými znalostmi.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1931, Zm I 479/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. dubna 1930, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 ř. tr. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 23 zákona na ochranu známek ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.

D ů v o d y:

Trestní zákaz § 23 zákona na ochranu známek čelí proti tomu, kdo do oběhu dá nebo na prodej chová zboží, bezprávně označené známkou, již výhradně užívati oprávněn je někdo jiný. Podle § 25 téhož zákona platí zákaz ten i tehdy, je-li známka uvedena s tak malými změnami nebo tak nezřetelným způsobem, že by obyčejný kupitel zboží rozdíl seznati mohl jen, užívaje zvláštní pozornosti. Obžaloba zněla v souzeném pří-